

den fremsættelsestale, den daværende socialdemokratiske justitsminister holdt. Det er det forslag, vi ønsker, for det gjorde det også strafbart, også selv om det kun var en eller to gange. Det er strafrit i øjeblikket.

Den fg. formand (Grete Schødt):
Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Det er et alvorligt lovforslag, vi behandler nu, og det er en alvorlig situation, som mennesker bliver udsat for, når de bliver smittet af hiv og aids.

Noget af det, der vel nok har været den største landvinding i dansk sygdomshistorie, når det drejer sig om kønsbestemte sygdomme, er jo netop den gevinst, vi har fået ud af hele tiden at banke ind i hovedet på alle, fra de er helt unge uanset køn, at de skal beskytte sig selv. Og jeg tror, at det er grunden til, at vi i Danmark har oplevet nogle markant flotte tal, når det drejer sig om aids og hiv-smitte. Derfor er det uhyre vigtigt, at det bliver overskriften, uanset hvordan Folketinget ender op med det her lovforslag, når det bliver endeligt vedtaget. Det skal fastholdes, at det er overskriften for dansk sundhedspolitik, når det drejer sig om hiv og aids.

SF stemte imod lovforslaget oprindeligt i 1994, fordi vi simpelt hen fandt, at det var et helt, helt forkert signal at sende ud, at det nu ikke længere var en selv, man skulle beskytte, men at man kunne regne med, at den, der var smittet, sørge for beskyttelsen.

Den skade er sket. Det, det nu handler om for SF, er at minimere skaden. Derfor var det en ganske overraskende henvendelse, vi fik fra en lang række organisationer, der beskæftiger sig med hiv-smitte, aids. De kunne stille spørgsmål om, hvorvidt et sprængt kondom kunne betyde, at man kunne straffes. De kunne stille spørgsmål om, hvorvidt man alligevel kunne straffes, hvis det var sådan, at man havde oplyst sin partner om det. Hvis en hiv-smittet kvinde fødte sit barn, kunne hun så straffes? Hvis hun ammede sit barn, kunne hun så straffes? Og kan der rejses en straffesag, hvis den krænkede ikke selv vil?

Det er forbløffende, at de her spørgsmål kan stilles, og jeg regner selvfølgelig med, at vi kan få nogle meget præcise svar og afkræftelser af, at de her spørgsmål overhovedet har nogen betydning i behandlingen af det her lovforslag.

I mit indledende spørgsmål til fru Lissa Mathiasen fik jeg heldigvis afkræftet et problem, som jeg havde, før jeg skrev min ordførertale her

til i dag. Det var her under behandlingen, at jeg opdagede, at der var et *eller*, der gud ske tak og lov væk er væk. Det er livstruende og uheldbrede- lige sygdomme, men vi skal have sikkerhed for, at den bemyndigelse, som den til enhver tid siddende justitsminister kan finde på at anvende i et samarbejde med den til enhver tid siddende sundhedsminister, under alle omstændigheder bliver meget, meget stram.

Vi ved, at vi kan få regeringer, som kører på populisme. Det er jo et område, hvor man systematisk gennem de sidste 30, 40, 50 år har afkriminaliseret seksuelt bestemte sygdomme. Her er der så en kriminalisering af det.

Jeg er opmærksom på, at bestemmelsen ikke handler om seksuelt overførte sygdomme, men konkret er det den eneste sygdom, der er på tale. Det er frygtelig vigtigt, at vi helt nøje under udvalgsarbejdet får afgrænset, at denne bemyndigelsesbestemmelse ikke kan bruges til hvad som helst, for tro mig, der er folk, der kunne tænke sig at gøre det, om ikke andet så af moralske grunde.

Birthe Skaarup (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører på forslaget her, hr. Peter Skaarup, ikke kan være til stede i salen, skal jeg på vegne af Dansk Folkeparti kort komme med partiets holdninger til forslaget.

Forslaget handler set i lyset af de forbedrede behandlingsmuligheder for hiv og aids om, at der skal være mulighed for at straffe personer, der volder fare for, at andre smittes med alvorlige sygdomme, ligesom den forurettede i sådanne sager kan få mulighed for at få beskikket en bistandsadvokat.

Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at forslaget er helt på sin plads, og at det i øvrigt burde have været fremsat for lang tid siden. Alt tyder på, at der er smølet med disse ting, enten er det i Sundhedsstyrelsen eller også i Justitsministeriet. Og Dansk Folkeparti ønsker et klart svar på, hvorfor der er gået så lang tid med dette smøleri. Vi undrer os også over, at høringsvarene ikke har været tilgængelige før for ordførerne.

Det er grundlæggende fornuftigt efter vores vurdering, at sådanne mennesker, der bevidst smitter andre med uheldbrede sygdomme, kan og skal straffes. I Dansk Folkeparti glæder vi os derfor over, at det omsider ser ud til at kunne blive tilfældet med dette forslag.

Behandlingsmulighederne er heldigvis blevet forbedret, så mennesker ikke almindeligvis afgår ved døden inden for de maksimale 10-15 år,